

РЕШЕНИЕ

№ 27927

гр. София, 20.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9606** по описа за **2024** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

С Решение № 3334 от 15.07.2024 г., постановено по н. а. х. дело № 12105/ 2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав е отменено Наказателно постановление № НП-69/ 21.08.2023 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН), с което на основание чл. 229, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗдр) на д-р Т. Л. Н. е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 3 вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗдр.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН решението е обжалвано от административно-наказващия орган с искане да бъде отменено, като бъде потвърдено отмененото с него НП. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които да доведат до незаконосъобразност на наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение

В съдебно заседание пред Административен съд София – град касаторът се представлява от юрисконсулт Й., която поддържа жалбата и претендира разности.

Ответникът – д-р Т. Л. Н., редовно призована, не се представлява. Оспорва

касационната жалба с писмен отговор и заявление. Претендира разноски по списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

С. Д. С. посетила С. „Св. Лазар“ ООД за рутинен преглед на 07.03.2022 г. и била прегледана от д-р Т. Л. Н., която извършила ултразвукова диагностика, при която били установени два броя малки миоми в матката, с размери по 1 см. всяка. Няма данни за оплаквания или неправилни маточни кръвотечения от страна на пациентката. В разговор със свидетеля С., д-р Н. предложила да ѝ постави вътрематочна спирала тип (В.) „М.“ (lost IUD М.), съдържаща хормонално вещество левоноргестрел, тъй като това би спомогнало за по-лесното справяне на евентуални оплаквания по време на менопаузата. При повторно посещение в С. „Св.Лазар“ ООД на 18.03.2022г. на С. била поставена В. „М.“.

През месец октомври 2022 г. С. посетила д-р Н. с оплакване за дискомфорт след поставяне на вътрематочната спирала, изразяващ се в болки ниско в корема, стягане, качване на килограми след поставяне на спиралата и депресия, като помолила д-р Н. да извади спиралата. При извършения преглед било установено, че нишките на вътрематочната спирала, които трябвало да се подават извън външния отвор на маточната шийка и да са видими и достъпни при влагалищен преглед, не се визуализирали. Липсата на нишките на вътрематочната спирала във влагалището възпрепятствало отстраняването по обичайния начин - чрез захващане с инструмент и издърпване навън. Д-р Н. обяснила, че вероятно спиралата е мигрирала навътре и екстрахирането би могло да стане чрез оперативна интервенция под анестезия.

С. била хоспитализирана на 27.10.2022 г. в отделение „Акушерство и гинекология“ на С. „Св. Л. ООД с диагноза „abrasio therateu ica”, а на декурсусите в амбулаторния лист било записано „пациентката постъпва за премахване на IUD е кюретаж”. В 12:00 часа на същия ден под венозна анестезия било извършено неуспешно абразио (кюретаж) на маточната кухина — спиралата не била намерена, отново се провело У. и кюретаж, но без ефект. Материалът бил изпратен за хистологично изследване. Д-р Н. обяснила на пациента, че спиралата не била премахната и предложила евентуална хистероскопска

екстракция на спиралата.

От изпратения за хистологично изследване материал след абразиото от С. „Д-р Малинова“ ЕООД били установени фрагментирана ендометриална лигавица с оток и псевдодецидуализация на стромата. Била поставена диагноза - псевдоцедуализация на ендометриалната лигавица (хормонален дисбаланс). Патохистологичните данни от изследването говорили за гестационно повлияване на маточната лигавица (ендометриум) и потвърдили, че спиралата е на място и действа. По-късно вътрематочната спирала била премахната чрез хистероскопия в друго лечебно заведение.

С. подала жалба към ИАМН за неудовлетвореност от получената медицинска помощ от д-р Н. в С. „Св. Лазар“ ООД, във връзка с което е извършена проверка от инспектори в ИАМН. Резултатите от проверката са обективирани в констативен протокол № КП-153/ 24.02.2023 г.

При така развилата се фактическа обстановка инспекторите на ИАМН са приели, че д-р Н. е извършила нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 3, вр. чл. 9, ал. 1 от ЗЗдр, тъй като при „изчезване“ на конците (в 4.0-18.0 %) на вътрематочната спирала, добрата медицинска практика изисква опит за много внимателно сондиране на цервикалния канал и евентуално захващане с атравматичен инструмент, ехография с вагинална сонда или рентгенография. При неуспех методите за екстракция включват и дилатация с опит за захващане с аборт-цанг, корн-цанг или кюрета. Ако и този метод се окаже безрезултатен се извършва хистероскопия с офис-хистероскоп, при който под визуален контрол се захващат конците на вътрематочната спирала и последната се изтеля с граспер. Интервенцията се извършва под краткотрайна венозна анестезия, седация или без анестезия.

При така установеното на д-р Т. Л. Н. е съставен АУАН за нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 3 вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗдр, въз основа на който е издадено оспореното пред СРС НП, с което на основание чл. 229, ал. 1 от ЗЗдр на е наложена глоба в размер на 100 лева След анализ на събраните доказателства СРС е обосновал извод за незаконосъобразност на НП. Приел е, че отговорността на д-р Т. Л. Н. е ангажирана без да е доказано вмененото ѝ нарушение.

Решението е правилно, но в допълнение настоящата съдебна инстанция излага допълнителни съображения.

Сочените за нарушени норми на чл. 86, ал. 1, т. 3 и чл. 79, ал. 1 от Закона за здравето уреждат правото на пациента на качествена медицинска помощ. Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето всеки пациент има право на достъпна и качествена здравна помощ. Чл. 79, ал. 1 от Закона за здравето от своя страна предвижда, че медицинската помощ в Република Б. се осъществява чрез прилагане на утвърдени от медицинската наука и практика методи и технологии.

Правото на достъпна медицинска помощ се осъществява при прилагане на принципите, посочени в чл. 81, ал. 2, т. 1 - 4 от ЗЗдр, а именно 1. своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ; 2. равнопоставеност при оказване на медицинската помощ с приоритет за деца, бременни и майки на деца до 1 година; 3. сътрудничество, последователност и координираност на дейностите между лечебните заведения; 4. зачитане правата на пациента. Условието и редът за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ се определят с наредба на Министерския съвет. Съгласно чл. 80 от Закона за здравето, качеството на медицинската помощ се основава на медицински стандарти, утвърдени по реда на чл.

б, ал. 1 от Закона за лечебните заведения, и Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл. 5, т. 4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина. Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ, дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента. Медицинските стандарти се утвърждават с наредби на министъра на здравеопазването.

Анализът на така визираните норми, налага изводът, че разпоредбите на чл. 86, ал. 1, т. 3 и чл. 79, ал. 1 от Закона за здравето не съдържат конкретни правила за поведение, нито определят кръга на задължените субекти, а единствено установяват принципите за осъществяване на медицинска помощ. Сочените за нарушени норми имат бланкетен характер, което налага тяхната конкретизация посредством посочените в чл. 80 от Закона за здравето медицински стандарти и правила за добра медицинска практика. В конкретния случай, нито в АУАН, нито в наказателното постановление се съдържа конкретика относно утвърдените медицински стандарти, по които е следвало да се прецени качеството на оказаната медицинска помощ от лекаря, в контекста на установените при проверката пропуски. Не са посочени и относими разпоредби на приложимите медицинските стандарти или на правилата за добра медицинска практика, които са нарушени, както и точно и ясно описание на конкретното задължение, което наказаното лице е следвало да изпълни. Този пропуск представлява съществено процесуално нарушение, което ограничава правото на защита на наказаното лице да разбере за какво точно нарушение му е предявено административно обвинение. Ето защо, макар и формално в наказателното постановление да се съдържа правно описание на нарушението, същото се явява издадено в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Нормата на чл. 86, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето не съдържа състав на административно нарушение, а общи принципи. Тя не определя деянието, с което се осъществява административно нарушение по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗАНН и не може да е основание за реализиране на административнонаказателна отговорност.

Настоящият касационен състав споделя изложените мотиви в останалата част от решението на въззивния съд, че от цялостния анализ на доказателствения материал не се доказва по категоричен и безспорен начин съставомерност на извършеното деяние, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на въззивния жалбоподател, поради което същите не следва да се преповтарят съгласно чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Със заявление от 13.11.2024 г. от адв. В., пълномощник на д-р Н., е направено искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв, което съдът намира за неоснователно. От представеното към заявлението платежно нареждане е видно, че сумата от 700 лв. е заплатена не от ответника Т. Л. Н., а от „Специализирана болница за активно лечение Свети Лазар“ ООД. В тази връзка, при липса на доказателства за направени от ответника по касация разноски, такива не следва да се присъждат.

Водим от горното Административен съд – София град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение № 3334 от 15.07.2024 г. на Софийски районен съд,
Наказателно отделение, 105 състав по н.а.х.д № 12105/ 2023 г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: